

YOU'RE MY WONDERWALL

มูกัวทวง (木瓜黄) เขียน

ปราณทยก แปล

ซ่าฟูฟู (卡弗弗) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ผมเก็บ
किनชาย

ตก
อัป 七芒星
ได้ 星

หนึ่ง
किन
ครับ

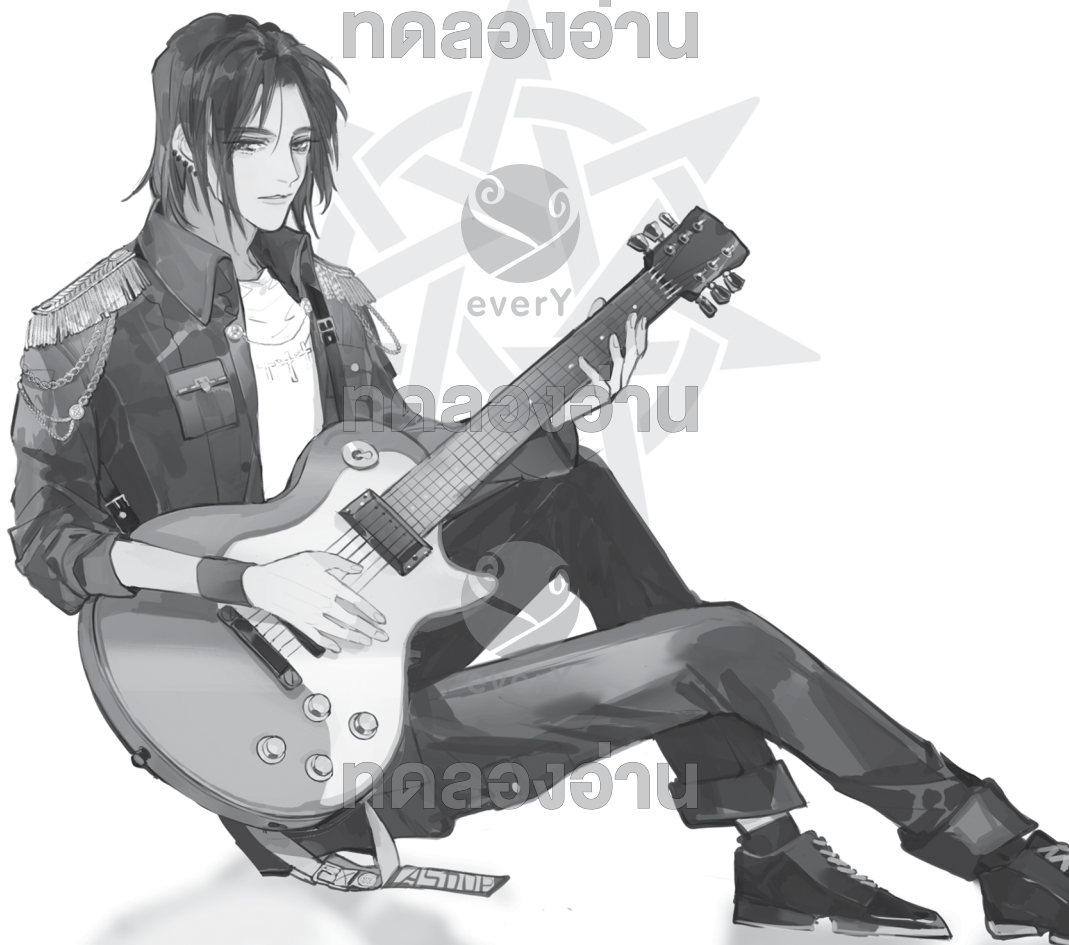

2

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เรื่องราวในเล่มแรกค้างคาอยู่กับเหตุการณ์ที่ลู่อิเยียนกำลังสภาวะความในใจที่มีต่อเชียวหัง และหลังจากเหตุการณ์ที่วานี้คนทั้งสองก็ยังต้องดิ้นรนใช้ชีวิตกันไปบนเส้นทางที่แต่ละคนเลือก ลู่อิเยียนยังคงมุ่งมั่นกับการเป็นนักร้อง การเขียนเพลง และการทำวง ส่วนโปรแกรมเมอร์รูปหล่ออย่างเชียวหังก็มุ่งมั่นกับการทำโปรเจกต์ของเขาต่อไป

แน่นอนว่าชีวิตของคนเรานั้นย่อมต้องเผชิญกับอุปสรรคไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่มีทางราบรื่นเสมอไปได้ ลู่อิเยียนและเชียวหังก็เช่นกัน พวกเขาทั้งสองต่างก็ต้องพบกับอุปสรรคที่เข้ามาท้าทายร่างกายแรงใจ แต่ไม่ว่าจะเป็นปัญหาแบบไหนหรือจะเป็นอุปสรรคเช่นไร พวกเขาก็กังคังไม่หวั่นไหวเพราะยังมีกำลังใจและคนที่คอยอยู่เคียงข้าง

ในเล่มนี้เราจะได้เห็นความสัมพันธ์ของลู่อิเยียนและเชียวหังได้พัฒนาจนเป็นมากกว่าเพื่อนบ้านห้องตรงข้าม แต่จะมากกว่าไปจนถึงขั้นไหน จาก 'ไอ้ลูกหมา' ในวันนั้นจะกลายมาเป็น 'คุณ...' ในวันนี้หรือไม่ ต้องไปติดตามกันต่อไป 'ผมเก็บคุณชายตกอับได้หนึ่งคนครับ'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เชี่ยวฉีซาน

บิดาของเชียวหัง ผู้อยู่เบื้องหลังชีวิตที่มีดมของชายหนุ่ม
นายใหญ่แห่งบริษัทเชียวช็อกกรุป อุปนิสัยเย่อหยิ่ง
ยโสโอหัง รักศักดิ์ศรีและหน้าตาเสียยิ่งกว่าผู้เป็น
ลูกชายแท้ๆ

* เก่อวันผิง

ผู้จัดการหญิงมือทองชื่อดัง ขึ้นชื่อว่ามีสายตาสีเขียวคม
นักร้องที่อยู่ในสังกัดของเธอล้วนแต่เป็นเบอร์หนึ่ง เวลานี้
เก่อวันผิงถือได้ว่าเป็นเบอร์หนึ่งในสายงานดนตรี
อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในกรรมการของรายการ The Band
of the Year รายการประกวดวงดนตรีสุดยิ่งใหญ่
ซึ่งวง VENT ได้ไปเข้าร่วมการประกวดในครั้งนี้ด้วย
ถือเป็นตัวแปรแรกเริ่มที่เปิดทางให้แก่ความฝันที่จะได้
ทะยานขึ้นมาบนดินของวง VENT

* หนานเหอซาน

อดีตหัวหน้าวงแบล็กฮาร์ต วงที่ลู่เหียนเคยอยู่
ก่อนที่จะมาที่เมืองชยาจิง ปัจจุบันเขาเป็นมือเบสของ
วงสตอร์ม ซึ่งเป็นหนึ่งในวงดนตรีที่เข้าร่วมการแข่งขัน
รายการ The Band of the Year โดยวงสตอร์มถือได้ว่า
เป็นคู่แข่งคนสำคัญของวง VENT สำหรับการประกวด
ในครั้งนี้

* เกาเสียง

มีอศิย์บอร์ตวงสตอรั่มที่จับพลัดจับผลูได้รู้จักกับลู่เหยียนด้วยความบังเอิญ แต่หลังจากความบังเอิญในครั้งนั้น เกาเสียงก็กลายมาเป็นสหาย (สมรู้) ร่วมคิดกับลู่เหยียนไปโดยปริยาย

* ถังเจี้ยนตง

ผู้จัดการค่าย Soundwave Records ค่ายเพลงชื่อดังที่ปั้นนักร้องระดับตำนานมานานักต่อนัก เป็นที่นับหน้าถือตาในวงการดนตรี แต่ว่ากันว่าเป็นคนที่ค่อนข้างจะประหลาดและพิลึก

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 47

ลู่อุ้ยยนคิดคำนวณในสมองคร่าวๆ หนึ่งรอบ หากเขากระโดดลงจากเวที แล้ววิ่งออกไปทางประตู ทั้งหมดจะกินเวลาไม่ถึงยี่สิบวินาที แต่เขากลับพบว่าตัวเองไม่ได้อยากที่จะหนี

และหนีไม่พ้นด้วย

ลู่อุ้ยยนยืนอยู่กลางเวทีที่ปิดไฟลงไปแล้ว แสงสว่างเดียวของทั้งเวทีคือแสงจันทร์ที่สาดเข้ามาทางหน้าต่างชั้นสองกับบุหรืในมือคนตรงหน้า

เสียงของลู่อุ้ยยนทะลวงผ่านความมืด ก้าวข้ามฮอลล์ที่มีพวกเขาอยู่แค่สองคน

ชายหนุ่มพูดต่อ "เหล่าจื้อหน้าตาดี"

"เขียนเพลงเป็น"

"มีความสามารถกันเหลือ เป็นผู้ทรงอิทธิพลในวงการเพลงร็อกเซตซาเจิง"

"คุณชายนิสัยไม่ดีแต่เชี่ยวชาญทั้งที่อยู่ข้างล่าง" ลู่อุ้ยยนพูดมาถึงตรงนี้ เขาก็เริ่มสัมผัสได้ถึงลมหายใจเข้าและลมหายใจออกที่ร้อนฉะฉาว "ผมเห็นว่าคุณดูไม่เลว เป็นแฟนผมไหม"

"..."

แม่เอ๊ย

นี่เรากำลังพูดเรื่องอะไร?!

หรือหนีไปเลยดี

นิ้วของลู่อื่นเกี่ยวแขนเสื้อ ในสมองเขาไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากความสับสน
 เครื่องเคียดกับความขัดแย้งระคนหวาดหวั่นซึ่งไม่เข้ากับมาตรฐานหรืออย่างสิ้นเชิง
 ทำทางของลู่อื่นตอนนี้เป็นคนละคนกับลู่อื่นที่ยังผยองจนมองไม่เห็น
 ใครอยู่ในสายตาบนเวทีเมื่อสองชั่วโมงก่อน

เขารู้จักตัวเองดีว่าไม่ใช่คนที่มีนิสัยยึดถือ

ชอบหรือไม่ชอบล้วนแบ่งแยกชัดเจน

ถึงหลายปีมานี้เขาจะไม่เจอคนที่รู้สึกชอบพอ แต่เขาคิดมาโดยตลอดว่า
ถ้าชอบก็จะลุยเลย

ลู่อื่นใช้เวลาสี่ปีมาน้อย่างโลดโผนกว่าคนอื่น ๆ อยากทำอะไรก็ทำ
 โดยไม่สนใจว่าใครจะพูดว่ายังไง และไม่เคยแคร์ด้วยว่าใครจะมองเขาแบบไหน
 สมัยเรียน ม.ปลาย เขาตีกับหัวหน้าอาจารย์ถึงสามปีเต็มๆ ไม่เคยตัดผมเลยสักครั้ง
 ทั้งยังเจาะหูอะซึนเรื่อย ๆ อีก

ถ้าชอบก็จะลุยเลย

ประโยคเดียวกันๆ ง่ายๆ

แต่ลู่อื่นกลับพบว่าขั้นตอนการ 'ลุย' นั้นซับซ้อนกว่าที่ตัวเอง
 จินตนาการภาพเอาไว้มาก...เขาพบว่าตัวเองกล้าหาญสุดๆ แต่ในขณะเดียวกัน
 ก็ตื่นกลัวจนอยากจะมุดลงไปใต้ดินอยู่รอมร่อ

ลู่อื่นเห็นสีหน้าของเชียวหวังไม่ชัด

แต่เขาเห็นเชียวหวังก้มหน้าอึดคือนุหรีเข้าปอดหนึ่งครั้ง คีบนูหรีไว้ที่นิ้ว
 เดินมาหาเขาทีละก้าวๆ

พอเชียวหวังสูบนูหรีเสร็จ เขากลับพบว่านูหรีไม่ได้ช่วยอะไร เพราะมัน
 ไม่สามารถช่วยสะกดอารมณ์ใดๆ ได้เลย

เชียวหวังมองคนที่อยู่บนเวทีแล้วมีความรู้สึกเหมือนได้ย้อนกลับไปใน
 งานคอนเสิร์ตที่มีแต่เสียงกรีดดังสนั่นอยู่รอบๆ และย้อนกลับไปในนาที่ที่ลู่อื่น
 ร้องว่า 'ฉันจะขอฝ่าเมฆหมอก เพราะเธอคือแสงสว่าง'

บางที่เขาอาจจะอยากเดินขึ้นไปแบบนี้ตั้งแต่ตอนนั้น อยากก้าวข้าม
 ทะเลมนุษย์จำนวนมหาศาลนั้นไปที่ด้านบนของเวทีเหมือนตอนนั้น

พอเชียวหังเดินเข้าไปใกล้ถึงได้เห็นท่าที่ลู่เหยียนยืนอยู่บนเวทีในตอนนี้ได้ อย่างชัดเจน

คนตรงหน้าสวมเสื้อโค้ตของเขา แต่รูปทึบไว้แค่ครึ่งเดียว แฉ่งตัวไม่เรียบร้อย เสื้อโค้ตที่ขีทูลี่ดำข้างในโผล่ออกมานิดหน่อย สร้อยรูปไม้กางเขนแนบติดอยู่บนแผ่นอก

แต่ไหนแต่ไรมาสองตาของลู่เหยียนจะมีแววพร้อมชนปรากฏอยู่เสมอ ซึ่งแววตาแบบนั้นมันดูชัดยิ่งขึ้นหลังกริดอายุไลเนอร์ หางตายกงงุนิดๆ ทำให้ตอนขึ้นแสดงบนเวทีเมื่อที่ลู่เหยียนเหมือนมีความเป็นเจ้าลัทธิปีศาจจากไหนก็ไม่รู้

ภายในฮอลล์ที่มีความจุระดับสามร้อยคน ลู่เหยียนยังคงยืนอยู่บนเวทีส่วนที่ด้านล่างเวทีเหลือแค่เชียวหังคนเดียว

ราวกับสถานที่แห่งนี้เป็นของพวกเขาสองคน

"นายเรียกตัวเองว่าเหล่าจือกับใคร" เชียวหังเหมือนจะขำนิดหน่อย เขามองลู่เหยียนพลางกล่าว

ลู่เหยียนไม่เคยคิดเลยว่าเชียวหังจะพูดแบบนี้เป็นประโยคแรก ยิ่งไม่ทันที่เขาจะมีปฏิกิริยาตอบกลับ เชียวหังก็เปลี่ยนเรื่องคุย ช่วงนี้การอดนอนทำให้เขาต้องสูบบุหรี่หนัก เสียงของชายหนุ่มจึงดังต่าทั้งแบบ

"ฉันเจอคนมาเยอะ"

มีคนจำนวนนับไม่ถ้วนบอกกับเขาทำนองว่า 'ฉันชอบคุณ'

"เพราะฉันคือคุณชายใหญ่ตระกูลเชียว และเพราะหน้าตา...เฮอะ ฟอนายหน้าตาพอออกงานได้หรอก บางคนเขารู้สึกว่าไอคนไม่เอาไหนแต่มีเงินอย่างฉันดูเท่ดี"

"สมัยเรียนมัธยมปลาย วันๆ ฉันเอาแต่จมอยู่ในห้องคอมฯ เป็นแฟนกับคอมพิวเตอร์ ต่อมาฉันเริ่มรู้สึกไม่โอเคกับการใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้เลยยิ่งไม่มีอารมณ์จะเล่นเกมความรักอะไรอีก"

เชียวหังพูดมาถึงตรงนี้แล้วก็หยุด ไม่ได้พูดต่อ

แต่ว่ากับนายไม่เหมือนกัน

บุหรืในมือของเชียวหังเกือบไหม้โดนนิ้ว

จะโอเคไหม

มีเหตุผลมากมายที่ไม่สามารถปฏิเสธได้

ตัวเขาเองก็ไม่รู้ว่ามันเริ่มต้นขึ้นมาตอนไหน เมื่อเร็วๆ นี้ หรือตอนอยู่บนดาดฟ้า หรืออาจจะเป็นตอนอยู่ที่ผ้า หรือก่อนหน้านี้

หรือมันเริ่มต้นจากคืนฝนตกที่เขาหาทิศทางไม่เจอ ตัวเปียกโชกจนหมดสภาพ มีร่มคันหนึ่งไถลออกมาเหนือศีรษะ เมื่อช้อนดาขึ้นมองก็เจอกับดวงตาของลูเฮียน

เชียวหังยืนอยู่บริเวณด้านล่างของเวที ห่างจากเวทีไม่ถึงช่วงมือ เขายังไม่ตอบคำถามเมื่อครูของลูเฮียน เพียงแต่บอกว่า "มานี่"

เวทียกสูงขึ้นจากพื้นไม่นาน ลูเฮียนยืนไม่ค่อยอยู่เป็นทุนเดิมอยู่แล้วเลยนั่งยองลงที่ข้างเวทีเดี๋ยวนั้น หลังล้มเลิกความคิดที่จะหนี เขาก็ครุ่นคิดถึงโอกาสที่จะนั่งยองเพื่อเอาหัวมุดลงระหว่างเขาทั้งสองข้าง ทำตัวเป็นนกกระจอกเทศ*

ลูเฮียนไม่รู้ว่าเชียวหังจะทำอะไรจึงขยับไปที่ขอบเวทีเล็กน้อย

ต่อมาเขาได้ยินเชียวหังถามว่า "อยากสูบบุหรี่ไหม"

อยู่ดีๆ ก็ถามกันแบบปุปปั

สูบบุหรี่นั่นหรอ

สูบบุหรี่อะไร

นี่มันเป็นคำตอบแบบไหนกัน

แม่ง ดีเป็นความหมายได้ตั้งก็อย่าง

การสูบบุหรี่หนึ่งตัว...ไม่ใช่ว่าทำไม่ได้

อารมณ์ของลูเฮียนกำลังว่าวุ่น พอเขาได้ยินก็มองไปที่มือของชายหนุ่มพบว่าบุหรี่ยี่ห้อของเชียวหังใหม่จนเกือบหมดแล้ว "ยังมีบุหรี่ยี่ห้อ"

เชียวหัง "มี"

พูดจบเชียวหังก็ก้มหน้าสูบบุหรี่ครั้งสุดท้าย

ข้อต่อกระดูกมือแบบผู้ชายมองเห็นได้อย่างชัดเจน เวลาสูบบุหรี่เขาจะก้มหน้าลงตามความเคยชิน ลูกกระเดือกขยับเล็กน้อยจนเกือบมองไม่เห็น ไม่ว่า

* เวลาที่นกกระจอกเทศเห็นปัญหาหรือรู้สึกอันตรายก็จะเอาหัวซุกทรายเสมือนว่าถ้าไม่เห็นศัตรูแล้วศัตรูก็จะไม่เห็น

เซียวหวังจะพูดหรือไม่ เขาก็มีความเสเพลแบบเยอหยิ่งอยู่แล้ว มีเพียงเวลาสูบบุหรี่เท่านั้นที่จะให้เห็นส่วนที่อบอุ่นขึ้นมาบ้าง

สุดท้ายเซียวหวังเงยหน้าขึ้นเป็นสัญญาณบอกให้ลู่อูเหยียนยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ ลู่อูเหยียนยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ เซียวหวังก็ก้มตัวเล็กน้อย มือข้างหนึ่งคืบบุหรี่ยื่นส่วนมืออีกข้างจับท้ายทอยเพื่อดึงลู่อูเหยียนเข้าหาตัว

ภาพตรงหน้าคือใบหน้าที่ขยายใหญ่ขึ้นของชายหนุ่ม และวินาทีต่อมา

ริมฝีปากก็พบกับความอบอุ่น เมื่อเซียวหวังส่งควันให้กันด้วยทหานี้

จูบของเซียวหวังก็เหมือนกับตัวเขา คล้ายว่าไม่ได้ตั้งใจ แต่ความจริงแล้วกลับมามันอย่างถึงที่สุด ลู่อูเหยียนถูกเขาใช้ฟันกัดเบาๆ จนต้องอ้าปากตามสัญชาตญาณ แล้วควันก็กระจายในช่องปาก กลิ่นยาสูบจางๆ มีความขมนิดๆ

ในสมองของลู่อูเหยียนมีเสียงดังตื้อๆ แล้วก็ไม่มีความคิดใดๆ เหลืออยู่อีก จวบจนเซียวหวังปล่อยมือที่กดท้ายทอยเขาออก

เซียวหวังพูดจาแฝงความนัยไร้สาระไม่แก่ เขาไม่ได้ให้คำตอบแบบที่ลู่อูเหยียนเดาได้หรือเดาไม่ได้ หรือถึงขนาดไม่ได้พูดอะไรเลย แต่เขาใช้การกระทำมาบอก 'ตกลง' นับครั้งไม่ถ้วน

ลู่อูเหยียนกะพริบตา หน้าแดงเหมือนจะระเบิด เขาเงยหน้าขึ้นบอกว่า "คุณจริงจังใช่ไหม"

เซียวหวัง "ฉันจูบนายเล่นหรือไง"

เวลาลู่อูเหยียนเจอกับความตึงเครียด เขินอาย หรืออยู่ในสภาวะที่ไม่สามารถหายตัวไปไหนได้ เขาจะพูดพล่าม ชายหนุ่มนั่งยองขณะขบคิดพลางบอกว่า "คุณยอมจำนนให้แก่เสน่ห์ของผมมาตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหมหรือเปล่า"

"..."

ลู่อูเหยียนไล่เรียงไปจนถึงตอนที่พวกเขาสองคนพบกัน "ตรงทางเดินในตึก ความหล่อของผมไปโดนใจคุณตั้งแต่ตอนนั้นแล้วสิ?"

"ใครโดนใคร" เซียวหวังกล่าว "ยังจำได้หรือเปล่าว่าตอนนั้นนายทำผมทรงอะไร" เซียวหวังนั่งป็นิดก่อนพูดออกมาอย่างเคยปากว่า "ทรงพังก์"

ลู่อุเหี่ยนจดจำวีรกรรมอันดำมืดของตัวเองได้แม่นยำ ผมทรงไม้กวาดหลากสี
ของเขาเป็นอะไรที่ทุเรศทุรังมาก เขาไม่เคยพึงแบบนี้นี่มาก่อน "...พิศ"

ลู่อุเหี่ยนพยายามเอาศักดิ์ศรีของตัวเองกลับมา "ไม่ได้ฟังก็ขนาดนั้นซะหน่อย"

รอบนี้เซียวหังไม่ได้ยั่วอารมณ์เขาเหมือนที่ผ่านมา เพียงแค่บอกว่า "อืม"

เทียบกับตอนที่พวกเขาเข้ามาในฮอลล์ว่างๆ ตอนนี้ภายในเหมือนจะ
สว่างขึ้นไม่น้อย อาจเพราะมีการเปิดไฟริมทางข้างนอกแล้ว แสงเลยส่องเข้ามา
จากรอบๆ

"กลับบ้านกันเถอะ" สุดท้ายเซียวหังยื่นมือมา "คุณแฟน"

บทที่ 48

กลับบ้านกันเถอะ

คุณแฟน

มือของลู่อื่นถูกเขี้ยวหึงกุมไว้ ทั้งสองคนไม่ได้คุยอะไรกันเยอะ นอกจากจูงมือกันไปแบบนี้ตลอดทาง

พวกเขาเสียเวลาไปเยอะมากกว่าจะได้เดินกลับ พอเดินมาถึงที่ป้ายรถเมล์ก็พลาดรถเที่ยวสุดท้ายที่จะไปไนต์คลับแล้ว

พื้นที่ไนต์คลับอยู่ห่างออกมาจากถนนสายหลักทำให้ไม่สามารถเรียกแท็กซี่ได้ เขี้ยวหึงดูแผนที่ "เดินไปข้างหน้าสักพักแล้วเลี้ยวขวาไปถนนไหวหนาน จะเรียกแท็กซี่ได้ง่าย"

ลู่อื่นยืนไม่เคยจำทางได้

"เลี้ยวขวา" เขี้ยวหึงบ๊อบบ๊อนหัวเขาเป็นการบอกว่าเขาเลี้ยวผิด

เขี้ยวหึงบอกมาอีกว่า "นายจะเดินไปไหน"

ลู่อื่นยืนไม่ใช่คนที่มึนงงเรื่องทิศ แต่หลายปีมานี้เขาต้องตระเวนไปออกแสดงตามที่ต่างๆ ดังนั้นไม่ว่าจะไปไหน เขาจะพยายามจดจำเส้นทางที่ใช้เดินทางมาไว้ ไม่อย่างนั้นแค่กะพริบตาเขาก็ลืมทางกลับแล้ว

แต่ตอนนี้เขาไม่จำเป็นต้องใช้ความคิดมากมายก็สามารถหลับตาเดินได้เลย
ลมแรงในฤดูร้อนพัดผ่านมา ท้องฟ้าของเซตเซย่าเจียงยังคงเต็มไปด้วยดวงดาว

ลู่อิเยียนมีความรู้สึกเหมือนเหยียบเมฆลอยกลับมาที่โซนเจ็ด หลังอาบน้ำ
 สมองก็แจ่มใสขึ้นไม่น้อย เขาเพิ่งใส่กางเกงเสร็จ ยังไม่ได้สวมเสื้อก็ยืนพิง
 อ่างล้างหน้า ใช้มือข้างเดียวกดมือถือเพื่อโอนเงินให้หลี่เจิ้น

พวกหลี่เจิ้นตั้งใจถล่มเขาจริงๆ เลยกินกันหมดไปเกือบหกร้อยหยวน
 ถลุงเงินส่วนที่เหลือจากการเปิดแสดงของลู่อิเยียนจนเกลี้ยง

หลี่เจิ้น [นี่เพิ่งจะมือแรกนะ ฉันจะบอกให้ อีกเดียวพวกเราจะไปกินม๊อดี้ก
 กันอีก]

ลู่อิเยียน "พวกนายยังเป็นคนกันอยู่หรือเปล่า ฉันไม่มีเงินแล้ว ถ้าจะกิน
 ม๊อดี้กก็จ่ายเองเลย"

หลี่เจิ้นโวยวายอยู่ในสาย [นายสิไม่ใช่คน พอบอกว่าจะไปก็ไปจริงฯ ตกลง
 นายมีเรื่องอะไรอะ!]

ลู่อิเยียนตอบตามความจริงว่า "วันนี้ฉันสละโสด"

ฝั่งของหลี่เจิ้นยังมีสมาชิกของวงอีกสองคน รีแอกชันเลยเวอร์วัง ลู่อิเยียน
 ถูกทั้งสามคนประสานเสียงตะโกนใส่จนปวดหู โดยเฉพาะต้าเพ่า เขามีความรู้สึก
 เหมือนถูกใครแย่งพี่ชายไป เสียงเลยดังที่สุดในกลุ่มสามคน [ใคร!]

ลู่อิเยียน "พวกนายเคยเจอแล้ว"

"คนที่มาหลุมหลบภัยคราวก่อน" ลู่อิเยียนบอก "...ฉันมองเขามาพักหนึ่งแล้ว
 อดใจไม่ไหว"

ถึงหลี่เจิ้นจะซอกแต่เขารู้จักลู่อิเยียนมาสี่ปี นอกจากการฝึกร้องเพลงกับ
 ทำดนตรี เขาก็ไม่เคยเห็นคนคนนี้รักใคร่ชอบใคร ดังนั้นเรื่องคนที่ลู่อิเยียนคบ
 จะเป็นชายหรือหญิงเลยกลายเป็นเรื่องรอง

ในวงการสามารถพบเห็นเรื่องทำนองนี้ได้ไม่น้อย

หลี่เจิ้นพูดอย่างจริงจังว่า [ยินดีด้วย]

ลู่อิเยียน "อืม"

หลี่เจิ้น [ในเมื่อเป็นแบบนี้มันก็น่าเลี้ยงม๊อดี้กเป็นการฉลองไม่ใช่หรอ]

"...พวกนายเป็นหมูหรือไง" ลู่อิเยียนดำหนึ่งประโยค "กินไป เหล่าจ้อเลี้ยงเอง"

คนที่ลู่อิเยียนสนิทด้วยมากที่สุดคือคนในวง เนื่องจากชีวิตของชาวเนยเนน

อยู่ที่หลุมหลบภัยกับฉัน พอโอนเงินให้สี่แสนเสร็จ ลู่เหียนก็วางสายทำให้เพิ่งมา
รู้ว่าเขารู้สึกดีมากจริง ๆ

รู้สึกดีกว่าตอนเปิดคอนเสิร์ตนับครั้งไม่ถ้วนเสียอีก

เขาไม่ต้องติดปีกให้ตัวเอง หัวใจก็บินขึ้นไปในอากาศ คล้ายอยากบินไป
บอกให้ทั้งโลกรู้แบบไม่มีหยุดว่า *เซียวหวังเป็นแฟนเหล่าจื่อ*

ลู่เหียนพึ่งอ้างลางหน้า อดไม่ได้ที่จะไล่ดูเบอร์ที่เมมไว้แล้วกดโทรออก

ตอนหัวหน้านางแบล็กพีซรับสาย เขาเข้าใจว่าลู่เหียนโทรมาเรื่อง
งานครบรอบสี่ปีเลยตั้งใจจะบอกว่า 'เฮ้ พี่น้อง ฉันเห็นงานครบรอบสี่ปีของ
พวกนายแล้ว สุขยอดมาก' ผลคือประโยคแรกที่ลู่เหียนพูดกลับเป็น "ช่วงนี้
สบายดีไหม ฉันมีเรื่องจะบอก"

ปกติถ้าลู่เหียนจั่วหัวมาแบบนี้แสดงว่าต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ หัวหน้า
นางแบล็กพีซเลยพูดด้วยน้ำเสียงระแวดระวัง [ฉัน?...ไม่เลว นายมีเรื่องอะไร]

ลู่เหียนเข้าประเด็นทันทีว่า "ฉันมีแฟนแล้ว"

ปลายสายเงิบกริบ

ลู่เหียนเฝ้าทื่อ "แฟนฉันหล่อมาก นุ่นก็ดี เซียนไค่คังเป็น"

พอพูดมาถึงตรงนี้ลู่เหียนก็ถอนหายใจ "ฉันกับเขารู้จักกันมาสองเดือนกว่า
ตอนนั้นนาง VENT ของเรากำลังจะแตก ชีวิตฉันไม่เหลืออะไรเลย กำลังถูกบีบให้
หยุดเดินไปบนเส้นทางสายดนตรี..."

หัวหน้านางแบล็กพีซยังคงเงิบ

สุดท้ายตอนที่ลู่เหียนเล่าถึงอดีตช่วงที่ 'ฝนเทกระหน่ำ' หัวหน้านางแบล็กพีซ
ก็ทำลายความเงียบด้วยการระเบิดคำหยาบมาเป็นชุดว่า [พิด แม่แกสิ ลู่เหียน
ถ้านายโทรหาฉันอีก ฉันจะบล็อกเบอร์มือถือนาย! ฉันพูดได้ทำจริง! ไสหัวไปซะ
(/ 'D) /!]

ลู่เหียนค่อนข้างเสียตาย "โอเค ฉันได้สู้อยู่ใหม่ เดี่ยวฉันโทรหาเขานะ"

หัวหน้านางแบล็กพีซ [...นายเป็นปีศาจเหรออ]

นับตั้งแต่ที่ลู่เหียนขายมินิแค้กราคา 19.9 ก็ถูกคนในหลุมหลบภัย
ครึ่งหนึ่งบล็อกเบอร์ไปนานแล้ว พอมีเรื่องที่เขามีแฟนในงานครบรอบสี่ปีก็ถูก

คนในหลุมหลบภัยอีกครั้งหนึ่งบล็อกเบอร์รี่ไปจนหมด

ลู่อิเยียนแฉลงฤทธิ์หนึ่งรอบแล้วก็พึงอ่างล้างหน้า คลำหาของบุหรี่ยังอยู่ด้านข้าง

พอนิ้วของเขาแตะถูกของบุหรี่ยังไม่ทันได้เปิดก็เหมือนโดนไฟช็อต เขาโยนบุหรี่ย้อนนั้นกลับไป สุดท้ายก็เอียงศีรษะสะบัดน้ำบนเส้นผมที่ยังไม่แห้ง

ลู่อิเยียนเปิดประตูเดินออกไป เขาเข้าใจว่าเซียวหังน่าจะพิมพ์งานอยู่ คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะยังคงคุ้ยโทรศัพท์

ไม่รู้ว่าทางนั้นกำลังพูดเรื่องอะไร

ลู่อิเยียนได้ยินแต่เซียวหังบอกว่า "ไม่ไป ไม่มีเวลา"

เซียวหังเพิ่งคุยเรื่องโปรเจกต์เสร็จก็ได้รับสายจากตี่จ้วงจื้อที่โทรมาถามเขาว่า จะออกมาตีหมกกันสักหน่อยไหม

มือข้างหนึ่งของเขาวางอยู่บนคีย์บอร์ด ส่วนมืออีกข้างกำลังรับโทรศัพท์ พอเห็นลู่อิเยียนเดินออกมา เขาก็ซ่อนสายตาดูขึ้นมอง

ลู่อิเยียนกลัวว่าจะกวนเซียวหังจึงถือมือถือตั้งใจจะไปไล่พี่ที่ไซฟา

แต่เซียวหังกลับทำเสียงเฮอะ "มานี่"

ตี่จ้วงจื้อได้ยินจากชีวิตเขาเพิ่งว่าเซียวหังกำลังทำโปรเจกต์เลยอยากเข้าไปถือหุ้นเพื่อสนับสนุนความฝันในการสร้างธุรกิจของพี่ตน จึงชวนเขาออกมาคุยรายละเอียดกันที่ผับ [ลูกพี่ ผมเชื่อในความสามารถของพี่ เราให้ออกาสกันและกันสักครั้ง...มาอะไร พี่ให้ผมไปหาเธอ]

"..." เซียวหัง "ฉันไม่ได้พูดกับนาย"

ลู่อิเยียนเดินเข้ามาหาช้าๆ

เซียวหังกำลังตกลงกับตี่จ้วงจื้อ มือก็ยื่นมาช่วยถอดต่างหูข้างขวาที่ลู่อิเยียนลืมหอดอก

"จะอาบน้ำก็ไม่ต้องซักถอดออก" นิ้วของเซียวหังบิดโดนติ่งหูของลู่อิเยียน "มัวแต่คิดเรื่องอะไรอยู่"

ต่างหูนั้นเป็นรูปไม้กางเขนกลับหัว ด้านล่างเป็นมุมแหลมคม คาดว่าตอนเล่นคอนเสิร์ตอยู่บนเวทีเมื่อไหร่ก็คงจะสุดเหวี่ยงมาก ต่างหูเลยแหว่งไม่หยุด

จนบัดนี้เป็นแผล

ผมของลู่อู๋เหยียนยังมีน้ำหยดลงบนคอ ทั้งเย็นทั้งคัน

เขาพบว่าไม่ว่าเมื่อกี่ตอนที่อยู่ในห้องน้ำเขาจะประกาศให้โลกรู้ว่า 'เซียวหวัง เป็นแฟนของเหล่าจื่อ' แบบหน้าไม่เปลี่ยนสีได้มากแค่ไหน แต่พอมาเจอหน้า เซียวหวังจริงๆ แค่นี้คนคนนี้พูดแบบไม่คิดอะไรมาประโยคเดียว หรือทำอะไร แบบไม่ได้ตั้งใจสักอย่างหนึ่งก็ทำให้เขาโอนอ่อนผ่อนตามได้ทุกอย่าง

ตั้งจ้วจ้วจ้อทอดเวลารอเพื่อคาดเดาว่าปลายสายกำลังทำอะไรอยู่ แต่ บรรยากาศอันแสนคลุมเครือที่ถาโถมเข้ามานี้ต่อให้เขาอยากจะมองข้ามมาก สักแค่ไหนก็ทำไม่ได้ [แม้ ใคร ใครอยู่ข้างพี่!]

เซียวหวังกำตางหูข้างนั้นไว้ในมือ เขารำคาญคนในสายเลยเอามือถือไป แบนหูลู่อู๋เหยียนแทน "คุณแฟน คุยน้อย"

ลู่อู๋เหยียน "ฮะ?"

ทั้งคู่ฟังโทรศัพท์อยู่ด้วยกัน หน้าเลยอยู่ใกล้กันมาก

พอลู่อู๋เหยียนพูดจบ เซียวหวังก็พูดต่อ "เจ้าสาม เรียกพี่สะไภ้"

คนที่ร้องหารอบนี้กลายเป็นตั้งจ้วจ้ว

เพราะท่าทีของเซียวหวังเป็นธรรมชาติมาก เมื่อตั้งจ้วจ้วร้องเสร็จ เขาก็เรียก ตามสัญญาตัญญู [พี่สะไภ้!]

ลู่อู๋เหยียน "..."

"ไม่สิ" คอยจนเซียวหวังวางสายไปแล้วลู่อู๋เหยียนถึงค่อยได้สติ "ผมจะเป็น พี่สะไภ้ได้ไง"

เซียวหวัง "..."

"พี่เหยียนหล่อไม่เกรงใจ หล่อทะลุทะลวงปฐพี"

"อืม" เซียวหวังผงกศีรษะ "แกมยังบินได้ เก่งจริงๆ"

ลู่อู๋เหยียน "... ขนาดเป็นแฟนกันแล้ว ทำไมปากหมอนี่ยังร้ายได้ขนาดนี้ อีกันนะ!

ผลของการเรียกพี่สะไภ้ครั้งนี้ทำให้ลู่อู๋เหยียนต้องไปกินข้าวกับพวกเขา

ในวันต่อมา และต้องเป็นร้านอาหารที่พวกเขียวกังไปกันเป็นประจำ แต่ช่วงเช้า ลูเฮียนต้องไปห้องอัด ถึงจะมีการร้องเพลงใหม่ของวงในงานคอนเสิร์ตไปแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ออกซิงเกิ้ลอย่างเป็นทางการ

ลูเฮียนใช้เวลาในการอัดเสียงตลอดช่วงเช้า ตอนออกมาเขารู้สึกเครียด อยู่บ้าง

นี่คือความรู้สึกของการไปเจอเพื่อนของแฟน...

วันนี้ลูเฮียนยิ้มมอเตอร์ไซด์ของพี่เว่ยมา ก่อนลงจากรถเขาสุดลมหายใจ เข้าปอดลึกๆ หลายครั้ง ขาหนึ่งข้างยันพื้น และใช้กระจกมองข้างจัดผมสองปอย พวกเขียวกังนั่งติดหน้าต่างที่ชั้นสอง ตีจ้วงจ้วงมองตามสายตาของลูกพิลงไป เห็นมอเตอร์ไซด์คู่คี่คันตาคันหนึ่ง บนรถมอเตอร์ไซด์มีชายหนุ่มใส่เสื้อยืดขาววามาก เหมือนเขาจะสัมผัสอะไรได้โดยเฉยหน้าขึ้นมาทันควัน

ตีจ้วงจ้วงมั่นใจว่าตนเคยเจอ 'พีสะใภ้' มาแล้วและไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วย

ชีวเซ่าเฟิง "คนทีไปเข้าเรียนแทน?"

ตีจ้วงจ้วง "...คนกอบกู้โลก?"

แผนที่ลูเฮียนวางไว้ในใจถือว่าไม่เลว ที่ว่าไม่เลวนี้นี้มาจากการที่เขาขึ้นไปขึ้นบนแล้วเปิดประตูทักทายเพื่อนทั้งสองคนของเขียวกังที่อยู่ในห้องส่วนตัวได้แบบไม่รู้สึกรู้สึคิดว่า "สวัสดีครับทุกคน"

ลูเฮียนไม่สนใจว่ากาน้ำที่อยู่บนโต๊ะจะเป็นชาหรือเหล้า เขารินให้ตัวเองแบบเต็มถ้วย แล้วดื่มรวดเดียวหมด "แก้วนี้ผมดื่มหมดก่อน ส่วนพวกคุณตามสบาย นะครับ!"

เขียวกัง "..."

ตีจ้วงจ้วง "..."

ชีวเซ่าเฟิง "..."

พอลูเฮียนดื่มหมดแล้วก็เดินไปนั่งข้างเขียวกัง

การกินอาหารแบบนี้เรียกได้ว่ามีความกลมเกลียวกันดี แม้วิถีชีวิตของพวกตีจ้วงจ้วงจะห่างไกลกับเขามาก และลูเฮียนเองก็ไม่เคยใช้ชีวิตเสเพลแบบลูกเศรษฐี แต่ช่วงที่คุยกันเขากลับดึงดูดความสนใจจากทุกคนได้

ตีจ้วงจื้อ "นายทำวงแล้วเล่นกีตาร์เป็นไหม"

ลู่เหยียน "เป็นนิดหน่อย"

ตีจ้วงจื้อตาเป็นประกาย ถึงเขาจะเลิกเรียนกีตาร์ที่เอาไว้ขับหญิงกลางคันทนานแล้ว แต่ยังคงมีปมเรื่องกีตาร์ไฟฟ้า "วันไหนเรามาแลกเปลี่ยนวิชากันหน่อยสิ ฉันไม่ได้เล่นนานแล้วเหมือนกัน"

ลู่เหยียนไม่รู้ว่าจะพูดต่อเรื่องกีตาร์นี้ยังงใจตั้งใจว่าจะรับปากแบบส่งๆ ไปสักสองประโยคก่อน แต่เขากลับเห็นเขียวหังดันเล้าไปตรงหน้าตีจ้วงจื้อ หัวเราะหยันหนึ่งครั้งก่อนแก้สถานการณ์ให้ว่า "วิชาครึ่งๆ กลางๆ ของนายจะเอาไปสู้ใครได้"

ตีจ้วงจื้อไม่ยอมแพ้ "ผมทำไม ตอนผมหัดเรียนอาจารย์บอกว่าผมเป็นมือกีตาร์อัจฉริยะที่หาได้ยากนะ!"

"เขารับเงินนายไปเยอะขนาดนั้น พุดจาแบบนี้มันเชื่อได้หรือ ใช้สมองหน่อยสิ"

เขียวหัง "ครูสอนพิเศษสมัย ม.ปลาย ของนายบอก่านายมีแววด้านวิชาการ แต่สุดท้ายตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยนายได้ก็คะแนน"

ตีจ้วงจื้อ "..."

ท่าทีของตีจ้วงจื้ออ่อนลง เขาคับแค้นจนเจ็บหัวใจจึงขึ้นว่ไปทางลู่เหยียน "แล้วพี่สะไ้เก่งมากหรือ"

มือที่ถือตะเกียบของลู่เหยียนชะงักเล็กน้อย

สุดท้ายเขาได้ยินเขียวหังบอกว่า "เก่งมาก"

หัวข้อเรื่องกีตาร์ผ่านเลยไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาเริ่มคุยกันถึงประเด็นอื่น ลู่เหยียนวางตะเกียบ ตั้งใจจะหยิบมือถือออกมาดูเวลา แต่เพิ่งจะหย่อนมือลงไปก็ถูกเขียวหังคว้าเอาไว้

ดูเหมือนเขียวหังจะรู้สึกว่าการกินอาหารมือนี่มันน่าเบื่อมากเหมือนกัน เขาจึงเอนตัวพิงพนักเก้าอี้พลาบิบข้อนิ้วของลู่เหยียนเล่นเงียบๆ

ใต้ผ้าปูโต๊ะ ไม่มีใครสังเกตเห็นพฤติกรรมเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขาสองคน ลู่เหยียนเองก็ขยับนิ้วอย่างอดไม่อยู่แล้วเภาไปโดนกลางฝ่ามือของเขียวหังเข้าพอดี

เซียวหวังเลยพลิกมือมาจับนิ้วนั้นไว้พลางถามว่า "เดี๋ยวจะกลับเลยไหม"
 "บายต้องไปผับ" ลู่เหยียนบอก "ชั้นสองของผับกำลังรีโนเวท ผมต้องไปช่วย"
 "แล้วตอนเย็น?"
 "ตอนเย็นมีโชว์"

เวลาผ่านไปพักใหญ่ นานจนลู่เหยียนเข้าใจว่าหมดเรื่องคุยแล้ว เซียวหวังก็พูดขึ้นมาว่า "ห้ามถอดเสื้อผ้ามั่วชั่วคราว"

"..."

"แล้วอย่าให้คนด้านล่างเวที่ยืนมือมาลูบด้วย"

"..."

"ได้ยินไหม"

ถ้าเปลี่ยนเป็นคนอื่นมาพูดจาแบบนี้กับวัยรุ่นสาวร็อกที่ไม่เคยยอมรับการผูกมัด คงถูกลู่เหยียนเตะป्लीวไปนานแล้ว เขาหัดมือกลับมาพร้อมกับบอกว่า "รู้แล้ว ผมไม่ให้ใครลูบหรอก"

แต่พอลู่เหยียนพูดจบก็นึกอยากกอดลิ้นตัวเองทิ้ง

พีค เขาพูดจาพิลึกพิลั่นแบบนี้ได้ยังไง

ถ้าเขาไม่ให้คนอื่นลูบ แล้วเขาอยากให้ใครลูบ

ลู่เหยียนขมิบอเตอร์ไฮด์ของพีเว่ย คอยให้จีพีเอสในหูฟังบอกว่า [เรียนสมาชิกวีไอพี ทางเรามีความยินดีอย่างมากที่จะให้บริการ] แล้วสะบัดศีรษะเพื่อไล่ความคิดติดเรตออกไป

ระหว่างที่ลู่เหยียนกำลังรอสัญญาณไฟแดง ห่วงออกไปไม่ไกลเขาเห็นป้ายโฆษณาที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

ป้ายโฆษณาแผ่นนั้นเป็นโฆษณาเครื่องสำอาง ใบหน้าของดาราสว่างกิ้นพื้นที่ส่วนใหญ่ไปแล้ว แต่ที่แนบติดอยู่บนป้ายโฆษณาเครื่องสำอางมีพื้นที่เล็กๆ ที่แทรกอยู่ตรงมุมด้วยความยากลำบาก บนนั้นเขียนว่า 'ขอเชิญลงทะเลเบียนเข้าร่วมงาน 'ใครคือราชานักกิ้นจุ' ครั้งที่หกแห่งเขตชยาเจิง'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3PFZfc8>